

15. fejezet

A hó birodalma

Üdvözöllek titeket, a Négy Égtáj Őrzőit!

Nekomata tüzes tánca után kissé lehűtjük a kedélyeket. Ezúttal nem lesz ilyen könnyű dolgok, nehezebb feladatot, vagy akadályt, ahogyan jobban tetszik, állítottam fel nektek. Ez egy gyors játék lesz, hiszen rettenetesen hideg van, és nem lenne olyan vicces a kaland többi része, ha itt mindannyian halálra fagynátok. Ezennel kezdetét veszi a második játszma!

Oroszország 1943. január eleje

A hóviharban rejlik a veszedelem

Nos, a hóvihar az nem is volt olyan meglepő ezen a tájon. Éppen egy jeges fuvallat söpört végig a hatalmas pusztaságon, melynek szélén kisebb facsoport állt. A nagy, hófehér táj szinte teljesen sima volt, a hótakaró vastagnak és érintetlennek tűnt. Fejük felett az égbolt szürke volt, vastag felhőréteg borította, sűrűn szállingóztak a fehér pelyhek. Valóban szükségesnek tűnt a vastag bunda, mely testüket takarta, kint körülbelül húsz fok lehetett mínusz irányban. A tábla, most, hogy közelebbről megnézték, nem is fekete volt, hanem zúzmara lepte meg, ettől szürkés színe lett. Mellette a földön egy apró hóember figura állt, alig észrevehetően. És bizony a négy barát nem is vette észre.

Sabine fázósan összehúzta magán a köpenyét. Lilith az égboltot figyelte, ahonnan egyre záporoztak a hófehér pelyhek.

– Közeledik az este. Valahol rejtekhelyet kell találnunk. Valami szélvédett helyet. Mondjuk... fák – mondta lassan Sabine.

– Sabine, begyógyult a vágás a karodon? – kérdezte Lilith, és a kar újra egészségesnek tűnt.

– Nem is tudtam, hogy ilyen lehetséges... – motyogta Ignus.

Körülnéztek. A táblán, illetve magukon kívül az égvilágon semmit sem láttak, csupán a hófehér pusztát, melynek a közepe táján állhattak. Az égen egy madár sem repült, a hóban semmilyen állat lábnyomát nem látták a közelben.

– Miért pont ezerkilencszáznegyvenhárom? És miért pont január? Nem lehetett volna valami melegebb időben idehozni minket?

– Nem hinném – kezdte lassan Ignus – Ez az év sok fontos esemény ideje. A második világháború felénél járunk. Hogy miért pont Oroszország, azt megmondom neked. Ekkor játszódott a csata a Don-kanyarban, amiben a második magyar hadtest egy-két harcos kivételével megsemmisült. Ez egy fontos ütközet. De hogy mi miért vagyunk itt, azt nem tudom.

– Úgy tűnik, ez az ember fontos évekbe hozott vissza minket. Elsőként ezerkilencszázötvenhárom, most ez – Moran tünődő hangon beszélt, ami kissé furcsán állt neki, de talán csak szokatlan volt.

– És azt is meg lehet figyelni, hogy mindkét évszámnak köze van Magyarországhoz, ahol a Kapuk Háza is van. De vajon mindez miért fontos?

– Most először inkább azon gondolkodjunk, hol tudjuk eltölteni az éjszakát. Keresni kellene egy szélvédett helyet – Javasolta Sabine, miután egy újabb jeges fuvallat végig söpört a hótenger fölött.

– Abban megegyezhetünk, hogy fákat kellene találnunk, – kezdte Ignus – de itt túl nagyok a távolságok, kell lennie egy módnak, hogy gyorsabban haladjunk...

– Ignus, lehet, furcsán hangzik, de én tudom, mit kellene csinálnunk! – kiáltott fel rövid szünet után Moran. Mind rámeredtek. Mintha a túlélési ösztönök teljesen megváltoztatták volna – Hiszen van állat formánk. Sabine például elbűvölő farkassá tud válni, és így sokkal gyorsabb, mint amilyenek gyalog lehetnénk.

Az említett elmosolyodott. Ignus egy rövid ideig mérlegelte a javaslatot, majd amikor egy immár harmadik, erősebb szélhökés lefújta fejéről a csuklyát, rövid mérgelődést követően beleegyezett a tervbe. A levegő egyre hűlt, így gyorsan kellett cselekedniük. Egy percen belül átalakultak mindannyian. Moran és Sabine egészen hasonlítottak egymáshoz. A szürke farkas kimagasodott a fehér hótenger fölé, míg a kisebb, ugyanakkor fürgének tetsző kutyának csupán a feje látszott ki. Szőre fehér volt. Moran rájött, hogy a színt és a fajtát is tudja változtatni. Farkcsóválva ügetett egy kisebb kört. Ignus kissé távolabb, narancssárgás szőrzetű, feketén csíkozott tigrisként nyalogatta mancsait. Lilith pedig bagoly formában a földön ült ott, ahol kissé letaposták már a havat. Narancssárga szeme világított a hótenger fölött. Megrázta magát, mire barna tollai hófehérre színeződtek, melyek csillogtak a szürke égbolt alatt. Fejét körbeforgatta, felmérte körben a terepet. Aztán szárnyra kapott, és míg ő a levegőben, addig másik három társa a földön vágatva indult el a magas hóban.

Fentről nézve könnyebb volt tájékozódni. A szürke égbolt alatt a hófehér bagoly ugyan nem látszott könnyen a hulló hópelyhek között, de legalább mutatta az irányt. Észak felé indultak el. Hamarosan három mélyedés jelezte a hóban az utat, amit a három állat megtett. Aztán elfordultak jobbra, és innentől dél felé haladtak.

– Sabine, csinálj valamit a hóval, elveszítjük Lilith-t! – üvöltötte Moran.

A lány az égre emelte tekintetét, és hamarosan a hó mintha visszaszállt volna a felhőbe félútról a föld és az égbolt között, majd a szél is elállt.

– Borzasztóan hideg a szél és a menetszél együtt – mondta.

– Tartalékolj az erőddel! Nehéz fenntartani ezt az állapotot sokáig. És azt se felejtsetek el, hogy a valóságban másként telik az idő, mint itt, az erőnket viszont ugyanannyit használjuk, mint otthon – szólt rá Ignus, és igaza is volt, ugyanis Sabine rögtön érezni kezdte, ahogyan átmelegszik a teste, szinte forró lett a levegő körülötte.

Folytatták útjukat. Most már könnyebben szemmel tarthatták a baglyot. A hótenger azonban továbbra is végtelennek és leküzdhetetlennek tűnt. Rohantak, ahogyan csak a lábuk bírta, és a nagy rohanásban egészen felmelegedtek, és már-már izzadni kezdtek. Forró gőz szivárgott az ég felé a futástól kimelegedett állatok szőréből. Egyre lihegve nyomultak előre a hótengerben, körbe azonban továbbra is csak egymást és a hatalmas fehérséget látták. A talaj is teljesen sima volt. Vajon meddig futnak még, amíg egy pár fát találnak ezen a végtelen síkságon? Sabine elengedte a szelet, mivel a forróság kezdett elviselhetetlenné válni. Moran azonnal elé fordította a fejét, Sabine azonban csak futott tovább, jelezve, hogy minden rendben van.

Kilométereket futottak le szótlánul, a három vájat a nagy fehérségben egyre hosszabb úton kigyózott a pusztaságban. Aztán többórnyi loholás után, amikor már kezdtek úgy igazán elfáradni, végre megláttak a távolban egy kisebb facsoportot.

– Nézzétek! – szólt Lilith. Néhány vékony törzsű, feketének tetsző pálcika meredt bánatosan a szürke égbolt felé. Az erős ágakat meglepte a hó. A fák talán elég sűrűn álltak ahhoz, hogy egy kissé védjék őket a hidegtől meg a szélről. Mire odaértek, és mindannyian visszaváltoztak emberi formájukba, már teljesen kimerültek. Hátukon a vastag köpeny lobogott az ismét feltámadó szélben, és ahogy körülnéztek, mindenütt a térdig érő hóföldet látták. De legalább találtak egy kisebb facsoportot. Rajtuk kívül egy lélek nem volt a környéken. Amint visszanyerték emberi alakjukat szinte azonnal fájni kezdtek.

– Huh, ez a kis vágta egészen... Frissítő volt –fejezte be Moran.

– Tüzet kellene gyújtanod, Ignus – mondta Sabine, amint újból összehúzta magán a köpenyét. Az ereje okozta hő régen elpárolgott.

– Kellene gyújtós... Nem, megoldom anélkül – motyogta Ignus, mintha csak magának mondaná. A fiú egy gömböt formált a két kezével, közepen pedig egy golyószerű láng gyulladt, mely önmagában kellemes hőt árasztott. A fiú növelte a tűz méretét, majd egyszerűen a hóra dobta a kész művet. A lángok természetellenes meleget árasztottak, és mivel nem volt mit elégetniük, nem is hunytak ki, de a havat elolvasztották maguk alatt. .

Ahogy ott pattogott melegen a tűz, közben kecses, gyors táncot lejtettek a nyalábok. Lassan felolvasztották a fák közötti kis rést, ahol Morannak köszönhetően még a nedvesség is eltűnt a talajból. Itt egyszerűen leülhettek a fűbe, mely természetellenesen zöld és selymes volt. Sabine jóvoltából még a nap is kisütött egy vékony résen át a fejük fölött. Ennyit tehetett a maradék erejével, utána úgy döntött, tartalékol a harcra. Egészen kellemes volt így az idő. Körülöttük azonban a hó ismét szállingózni kezdett, és ismét feltámadt a szél, mely ezúttal sokkal erősebb volt, mint annak előtte, de a fák közé nem juthatott be. Mintha egy melegedő üvegbura alatt tanyáznának.

– Nos, azt hiszem, csak várnunk kell – jelentette Ignus.

– Remélem, legközelebb kissé melegebb éghajlatra visz minket. Mondjuk a tengerpartra nyáron. Akkor legalább egy kicsit jól is éreznénk magunkat – mondta Lilith. A többiek egyetértően bólogattak.

– Egyébként, ha már ide vagyunk kényszerítve, és semmit sem tudunk kezdeni magunkkal, beszélgethetnénk személyesebb dolgokról is. Lilith történetét már hallottuk. Ez fontos lehet, hogy az a személy, aki ezt az ízetlen tréfát űzi velünk, ne tudjon senkit se nehéz helyzetbe hozni a múltjával. Még sosem beszéltünk erről, pedig már több, mint száz éve ismerjük egymást – javasolta Ignus – Ha gondoljátok, kezdem én.

A másik három Őrző bólogatott. Ő maga nagy levegőt vett, és belekezdett.

– Legidősebb fivér vagyok, két fiatalabb testvérem van. Vagyis csak volt, mert már egyikük sem él. A szüleim szegények voltak, és sosem volt ránk idejük. Az Őrzővé avatásunk hetén haltak meg. Az iskolában senki sem barátkozott volna egy szegény fiúval, aki állandóan megfakult, elhasznált ruhákban járt, és akinek mindenből a lehető legolcsóbb van. Az egyetlen barátaim a könyvek voltak. Őket nem érdekelte, mennyi pénzünk van, vagy éppen milyen ember vagyok. Az iskolai könyvtáros minden nap várt, hiszen tudta, hogy újabb és újabb könyveket

fogok kölcsönözni. De ti vagytok igazából a legelső barátaim. Ti vagytok az elsők, akik egyenrangúként tekintetek rám.

Mély csend ereszkedett az amúgy is csendes tájra. Miután megemésztették a hallottakat, Moran vette át a szót. Erőteljes vonásai a szokásos komoly kifejezést biztosították számára, és nehéz volt elképzelni, hogy esetleg akadnak érzések is e kőkemény páncél alatt.

– Nekem nem volt semmi rossz az életemben. Mindig mindent megkaptam, amit akartam, egy nagy villában éltünk a családommal, a suliban sok barátom volt, engem tartottak a legmenőbb srácnak az egész évfolyamon. Amikor megismertelek titeket, egy új fejezet kezdődött az életemben, hiszen ti sosem egy gazdag gyerekként, hanem társként láttatok. Igaz barátaim lettek, akik nem akarnak kihasználni, akik elfogadják, hogy ami a szívemen, az a számon is. Eleinte fura volt, de most... Nagyon jó.

Sabine elgondolkodott egy kicsit, mielőtt nekikezdett volna.

– A szüleimet ismeritek. Mindig is azt vártam, hogy valami nem tárgyi ajándékot kapjak a szüleimtől a születésnapomra. Tizennyolc évesen végre teljesült az álmom, de olyan tényeket mondtak el, amelyek akkor régen egyenesen sokkoltak. Az egyik az volt, hogy én leszek a negyedik Őrző. A másik tény, hogy volt egy bátyám, aki aznap halt meg, amikor én megszülettem.

Azt azonban nagyon nem akaródzott kimondania, hogy ő volt az előző Őrző Szellem. Azt érezte, ha elmondja, akkor őt magát bélyegzik meg a bátyja tetteivel, elítélik, és esetleg ki is tagadják a csapatból. Nem, inkább csendben marad, abból nem lesz baj.

– Nem is említetted... – kezdte Moran.

– Ahogyan senki más sem – szakította félbe Ignus.

– Érdekes, hogy te egyáltalán nem tudtál erről a világról, pedig a szüleid az Irányítók. Az enyémeik „csak” mágusok, mégis már kiskoromtól fogva beavattak a mágiába, így például megtanítottak harcolni, és néhány olyan varázslatra, amit jellemzően csak a mágusok használnak. Csak-hogy én nem voltam olyan, mint ők – szólt újra Moran.

– Volt benned valami... Fényesebb erő? – kérdezte Ignus csillogó szemmel.

– Igen. Ők is ezt mondták.

– Akkor ezért vagy annyira jó harcos. Az ősi harcosok népéből származol, akik a fegyvereikbe vezetett mágia segítségével pontosabbak, gyorsabbak, és erősebbek – állapította meg Ignus, miközben felmondta a mágusok definícióját úgy, ahogyan az a könyvekben le van írva. Moran ünnepélyesen bólintott.

– Csak nálam minden egy kicsit... Másként működött.

– Azért, mert minket már születésünkkor kiválasztottak Őrzőnek? – kérdezte Sabine, és érezte, ahogyan a kíváncsiság feszítette belülről. Ignus válaszolt.

– Egy különös erővel születtünk, ezért lehetett belőlünk Őrző. Hogy mi alapján választottak ki pont minket, azt nem tudom megmondani. Ez az erő több, mint egyszerű mágia.

Lassan ismét beállt a csend, amit arra használtak, hogy feldolgozzák a rengeteg új információt. Továbbra sem volt semmi mozgás a környéken, így csak leheveredtek kellemesen meleg köpenyükre, és nézték a felhős égboltot. A bágyadt napsugár lassan elmúlt, ahogyan Sabine pihentetni kezdte az erejét a következő próbatételre, felkészülve bármilyen harcra. A szürke felhőkön túl közeledett a délután vége, a távolban már alkonyodott.

16. fejezet

A hó betemet

Ahogy alkonyodni kezdett, és az égbolt megannyi pompás színbe borult, melyek a felhőkön csak alig törtek át, az a gyenge kis napsugár is kialudni készült. A hatalmas, szürke fellegek befedték a kis rést, és immár a fejük fölött is szállingózott a hó. A szélfuvallatok beszórták őket a fehér pelyhekkkel, de a tűz, ami középen égett, nem aludt ki a legerősebb szellőtől sem.

– Vajon ezúttal mivel kell megküzdenünk? Van olyan lény, aki a hóesésben vadászik? – kérdezte tünődve Sabine. Ignus a fejét rázta, jelezve, hogy nem tudja, ami persze nem zárja ki, hogy nincs ilyen, de jelentősen csökkenti a valószínűségét.

Mindenesetre tudták, hogy az akadály nem kerüli el őket, és ha ők helyben maradnak, majd a lény jön el hozzájuk, ami nagyban megkönnyítené a dolgukat. Mindazonáltal fáradtak voltak, és nem lett volna elég erejük újra felállni, és nekivágni a hóesésnek.

– Éhes vagyok! – mondta Lilith, miközben valóban kordult egyet a gyomra.

– Remélem, hamarosan vége lesz, és az új helyszínen kereshetünk valamit enni – Moran sokkal kedvesebb lett, amióta kiderült Lilith története. Mind tudták, ha új helyre kerülnek, azt jelenti, újabb halálos harcot tudnak majd maguk mögött. A kimondatlan szavak az aggodalommal fűtött levegőben csüngtek, félelemmel mérgezték a legbátrabb szívet is.

Így hát csak ültek a narancssárga lángok körül, és pihentek. Nem kellett annyira sokáig várniuk. Az égbolt sötétedni kezdett, hamarosan megjelent a hold félkör íve. Ebből arra következtek, hogy valahol keletkezett egy apró rés a nehéz, szürke felhőtömegben. Most azonban mintha még mélyebbé vált volna a csend. Távolról ágyú, és puska hangja hallatszott ide.

– Biztosan most is folyik az a végzetes harc – sóhajtott Lilith.

Eddig valahogy nem hallatszott ide a háború robaja, de talán csak azért, mert nem folytak a harcok. Legalábbis ezzel nyugtatták magukat. Ez az egész talán csak illúzió lenne? A csatazaj csak figyelemelterelés, vagy valódi? Egy valami azonban biztos volt: az idő nem a természetes sebességével halad. Mintha a délutánok gyorsabban telnének, amióta Időben és Térben kószálnak keresztül-kasul. Vágytak rá, hogy találkozzanak valakivel, aki irányt mutatna nekik, de itt, az orosz (vagyis ekkor szovjet) sztyepp közepén egyetlen élő lélek sem volt rajtuk kívül.

És amikor már tényleg korom sötétbe borult az ég, és csupán a hold fél korongja világlott az éjszakában, ismételten elkezdett esni a hó. Ezúttal még hidegebb szellőkések kíséretében, mely kioltotta Ignus múlhatatlan tüzét.

– Azt hiszem, eljött az idő – suttogetta Ignus, miközben azt az apró kör alakú foltot nézte, ahol az előbb még a barátságos tábortűz lobogott.

A négy barát feszülten figyelni kezdett. Előre nem láttak tovább az orruk hegyénél, így csupán a hallásukra hagyatkozhattak. Egymásnak háttal felálltak egy körbe, és egyre csak füleltek. Azonban a lény, mely feléjük közeledett fehérebb volt a szikrázóan fehér hónál, a talaj fölött lebegett pár centivel, hófehér kimonója nem susogott, csupán szállt az éjszakai viharos szellővel. Hosszú, koromfekete haja uszályként követte a lényt, és szinte el is tűnt az éjszakában. Nem hagyott semmiféle nyomot a havon, és gyönyörű teremtménynek látszott egyébként. A hóesésben egyszerre megjelent ő: Yuki-Onna.

Sabine és Moran, akik látták őt közeledni, még levegőt venni is elfelejtettek. Ignus és Lilith is feléjük fordult. Yuki-Onna, avagy a hóasszony kecsesen siklott a következő jeges szélfuvallattal. Ruhájából talán jégcsapok lógtak alá, bár ezt ilyen távolságból, hóesés közepette nemigen lehetett észrevenni. Hófehér bőre szinte világított a sötétben.

Mindannyian kardot húztak. Most először, mióta befejezték a képzésüket. Az ezüstös pengéken megcsillant a holdfény. Sabine két kisebb kardot tartott a kezében, melyeket össze is lehetett illeszteni. Moran szamurájkardot forgatott, Ignus lovagi korba illő fegyvert használt, Lilith kardja pedig kissé hajlított ívű volt, és a holdciklusok voltak ábrázolva a másfélkezes pengén. A köpönyegüket fújta a szél, úgy lobogott hátuk mögött, mintha máris szélesebben száguldának.

– Oké, azt hiszem, el kellene tűnnünk innen – mondta Moran kifejezetten bizonytalan hangon.

– Túl lassúak vagyunk hozzá képest – állapította meg Sabine, és ebben mind egyetértettek.

– Váljunk szét! Minél többfelé széledünk szét, annál kisebb az esélye, hogy utolér minket – javasolta Ignus.

– Maradjunk párosával! Úgy erősebbek vagyunk – javasolta Moran – Gyere, Sabine!

A lány azonnal csatlakozott hozzá. Sabine és Moran észak felé, Ignus és Lilith pedig dél irányába iramodott el. És miután Yuki-Onna nem tud kétfelé szakadni, kénytelen volt választani.

Elsőként Ignus és Lilith párosát vette üldözőbe. A fiú nem engedte magukhoz túl közel, bármilyen elbűvölően szép is volt. Könnyedén játszadozott a tűzzel, melyet most vörösen izzó golyóként dobált a hóasszony irányába. Yuki-Onna egyre csak közeledett, és jégcsapokkal válaszolt a fenyegetésre.

– Lilith, fedezlek, menj előre! – kiáltotta Ignus, mire a lány futott tovább, mintha meg sem hallotta volna, pedig a szája mozgott.

Ignus ostort sodort a lángcsóvából, melyet megjelenített a tenyerén, és megállt a hóasszonnyal szemben. Meglendítette a kötélszerű tüzet, és csapott vele egyet a lény felé, a végéből vörös szikrák pattantak a fagyos szívű hölgy felé. Másik kezében dobótőr formára csiszolta a lángokat, és jobb kézzel dobálni kezdte őket. Yuki-Onna komoly vetélytársra lelt, ugyanis a török alig néhány centire suhantak el táncoló alakjától, miközben a szikrák egyre hátrálásra készítették. Ő maga egyetlen suhintással megállította a tűzből készült töröket, majd amint visszafordította őket a levegőben, jéggé fagytak, és suhanva indultak meg Ignus felé. Ignus elhajolt előlük, majd újabb adag törrel és ostorcsapással válaszolt, a szikrák vészesen megközelítették a lény kimonójának szegélyét. A hóasszony kivicsorította jégcsap fogait, éles torokhangon fűjtatott egyet, majd hófelhővé robbant szét, ahogyan eltűnt.

Ignus megállt, lassan kihunytak a kezében a formálódó török, és az ostor sisteregve a hóra hullott, amely kissé elolvadt a hőtől, majd megjelent egy apró hóember ott, ahol a hóasszony eltűnt. Ignus szűrő oldalára tette kezét, és kicsit megállt kifújni magát. Lilith éppen felé tartott lobogó köpennyel, miközben szeme lángolt, kezében pedig szikrázó napsugarakat tartott. Megcélozta a hóembert, mire a sugár kilőtt, és egymásodperccel később már csak olvadt latyak volt a hó helyén.

Yuki-Onna ezúttal Sabine és Moran mögött bukkant fel. A két menekülő meghallotta a jégcsapok csörgését, ahogyan összekoccantak. Összenéztek, szemeik megvillantak a sötétben, majd megálltak egymás mellett. A páros nem tudhatta, Yuki-Onna hogyan harcol, így csak eddig elsajátított tudásukban bízhattak.

A hóasszony egy másodperc töredéke alatt felmérte, milyen erővel áll szemben. Fekete szeme sötétén csillogott, majd a suhanás lelassult, és végül ő is megállt ellenfeleivel szemben, köztük nem lehetett több öt lépésnél. Sabine mindkét rövid törjét felemelte, Ultigaril pengéin a rúnák vörösen égtek, mivel már szennyezte vér. Moran továbbra is lazán tartotta a Vörös Szablyát, de

feszülten figyelte ellenségük minden mozdulatát. Leheletük látszott a fagyos levegőben. Kerülgetni kezdték egymást, mint a prédára lecsapni készülő ragadozók. A pillanat idegtépően hosszúra nyúlt. Éppen csak egy levegővételnyi szünet.

És Yuki-Onna támadott. Jégcsapok fúródtak az érintetlen hóba, és ő maga jégtől jégig suhant, fekete haja jobbra-balra lobogott mögötte. Megkerülte Sabinet, majd végre támadott. Kezében jégből készült dobótörök jelentek meg, melyekkel egyértelműen a két Őrzőt vette célba, könnyörtelenül tüzet nyitott rájuk. Sabine és Moran a kardok pengéivel védték ki a támadást, táncot lejtek a záporozó török sűrűjében. Amint a jégfegyverek földet értek, azon nyomban hóvá porladtak. Immár egyikük sem fázott, a harc heve felforrósította a bőrüket, a külvilág megszűnt létezni, csupán az egyetlen dobogó szívük maradt, és a társuk, akivel, és akiért harcoltak. A két Őrző jobbra-balra szökdelt, elhajoltak, felemelt pengével eltérítették a töröket, és arrébb vetődtek az éles jégcsapok útjából.

– Használjuk inkább az erőnket! – kiáltotta Sabine.

– Fedezlek! – válaszolta Moran.

Sabine a hófelhőket hívta segítségül, és villámokat fakasztott az égből, hogy azoknak minden egyes ágát egy-egy elektromos csattanással a hóasszony irányába küldje. Moran kezében a víz hamar jéggé fagyott, így ő is dobótöröket készített. Olyan közel húzódtak egymáshoz, hogy érezték a másiktól áradó hőt. A tájon néma csend ült, csupán a villámok szörnyű csattanását, a hóval való találkozásukkor a sistergést, és a csilingelő jégcsapokat lehetett hallani. Olyannyira egyszerre mozdult a két barát, hogy Yuki-Onnának egyre nagyobb kihívás volt sértetlenül megúszni a küzdelmet. Moran egyik jégcsapja felhasította a lény hófehér bőrét, a sebből koromfekete vér csordult le. A lény egyetlen karmozdulattal hóval hatástalanította a sistergő villámokat, és könnyedén elhajolt a jégcsapok elől, miközben ő maga újabb töresöt hullatott rájuk. Úgy tűnt, a túlerő ellenére is a hóasszony könnyebben boldogul az elemekkel.

– Csinálj ködöt, hogy ne lásson minket, és akkor könnyebb lesz eltalálni! – mondta halkan Moran, hogy csak Sabine hallja. Sabine bólintott, majd közelebb húzódott társa mellé, hogy ő fedezze, mire a föld felé fordította tenyerét, és lassan ködfelhő emelkedett ki a hóból körülöttük. Sűrű, áthatolhatatlan köd. Majd a lány csettintett egyet, és belülről átlátszóvá vált a ködpajzs. Yuki-Onna azonban eltűnt. Előttük csupán egy apró hóember állt azon a helyen, ahol szem elől tévesztették. Vállt vállnak vetve fordultak körbe, miközben a félelemtől felgyorsult a szívverésük. Moran kezében három-három jégtör, Sabine kezében Ultigaril jelent meg. Néma csend,

hamis biztonságérzetet keltő mozdulatlanság. Biztos, hogy nem ment el. Biztos, hogy újra támadni fog!

Erős széllelés érkezett kelet felől, mire a két Őrző arra fordult. Csapda volt. Sehol semmi. Egy jeges érintést éreztek a hátukon. Yuki-Onna tenyerét rásimította a két Őrző vastag köpenyére, mire azok nem bírtak többé mozdulni. A tenyér fagyos volt, akár a tiszta jég, a vastag ruhákon át is érezni lehetett dermesztő hatását. Sabine szeme sárgán villant, és közvetlenül mögöttük, ahol Yuki-Onna állt, lecsapott egy villám. A lény az utolsó pillanatban ugrott félre, majd amint a veszély elhárult, ismételten a hátukra tapasztotta a tenyerét.

Sabine figyelmeztetése volt az utolsó lehetőségük. A hóasszony érintésétől mintha az egész lelkük átfagyott volna. A testüket vastag jégpáncél kezdte bevonni attól a ponttól kiindulva, ahol Yuki-Onna a hátukhoz ért. Megbénította őket, szinte a légzés is lehetetlenné vált. Sabine apró kortyokban próbált levegőt juttatni a hidegtől összeszűkülő tüdőjébe.

– Hideg meglepetés, igaz? – mondta a hóasszony kissé fagyos, de mégis elbűvölő, földöntúli hangon. Sabine megborzongott volna, de mozdulni már nem tudott. A kardok kiestek a kezükből. A félelem hideg tüskéként nyilallt bele a szívükbe. Nincs menekvés. A jég egyre jobban kezdte befedni őket. És végül már az arcuk előtt is megjelent, kúszott egyre feljebb a kékes, szürkés jég. Majd egy másodperccel később már a fejük tetejét és a talpukat is jég borította. Rettentően hideg volt, és hirtelen elsötétült a világ. Yuki-Onna pedig kinyitotta tenyerét. Arra gondolt, ha ezt most összezárja, a két jégszobor is összeroppan, és jégzilánkok tömegévé válnak. De előbb meg kell várnia a mester utasítását, addig nem tehet semmit.

Madár hangja hallatszott. Egy bagoly huhogott. Yuki-Onna felnézett az égre. Aztán a sűrű hóesésben egy narancssárga foltot vett észre, mely mintha egyre közeledett volna. Azt nem tudhatta senki, a bagoly vajon mit rikoltott. De egy szempillantásnyi idővel később a sűrű hóesésből egy vágató tigris teste bontakozott ki. Narancssárga szőrzete mintha lángolt volna. A fekete csíkok fekete tűzzel égtek, az állat mancsa pedig hatalmas lábnyomokat hagyott maga után a hóban, mely léptei nyomán kissé megolvadt. És a lángoló nagymacska pedig egyenesen a hóasszonyra vetette magát. Vagyis csak vetette volna, ugyanis a lebegő lény az utolsó pillanatban arrébb suhant.

Ignus megszaglászta a két kékesen derengő jégszobrot, melyek az ő tüzének melegétől olvaszni kezdtek, majd hatalmasat dobbantott hátuk mögött, mire egy formás, narancsszínű máglya gyulladt a hótenger tetején. Ugyanaz a kiolthatatlan tűz, amelyet az fák közötti szélvédett

helyen is gyűjtöttak. Végül pedig a suhanó Yuki-Onna nyomába eredt. Hatalmas vágtaugrásaival, és villámgyors sebességével utolérte az egyre felgyorsuló hóasszonyt, aki hátrafordultában újabb jeges széllekéssel próbálta eloltani a lángoló tigrist, és kioltotta a máglyát, mely a hó színén égett. A jégszobrokat azonban már nem érte el. Aztán amikor látta, hogy a tigris egyre közeledik, és a szélről csak még jobban lángol, szája bájosan gonosz vigyorra húzódott, csettintett, és finom porhóvá robbant szét az alak, aki ezzel egyidőben valahol nagyon messze, egy havas éjszakában megjelent, és felidézte a hóvihart, mely a halálát okozta.

A hófehér bőrű varázslatosan gyönyörű, de ugyanilyen gonosz lény eltűnt, Ignus pedig egy pillanattal később már ismét a két jégszobrot próbálta felolvasztani. A kiolthatatlan tüzet ismételtén meggyújtotta, és visszanyerve emberi alakját, a kezében tartott lángcsóvát két társa arca mellé tartotta. Amint eltűnt az állatalak, úgy tértek vissza az emberi érzelmek is. Vajon még nincsen túl késő? A félelem összeszorította a bensőjét. Próbálta száműzni baljós gondolatait, miközben csak a kezéből áradó hőre akart összpontosítani. A jég olvadni készült, és néhány ponton már kilátszott hófehérré vált bőrük. Ugyanakkor Ignus biztosan tudta, hogy még nincsen túl késő, habár ezt inkább csak remélte. Amikor pedig az utolsó négyzetmilliméternyi jég is elolvadt, a Kelet és Nyugat Szelleme eszméletlenül a finom porhóba zuhant.

– Még nem tértek magukhoz – morogta inkább az orra alá Ignus – Több meleg kell nekik.

A fiú kitapintotta két társa pulzusát, inentől pedig biztos volt benne, hogy minden rendben van. További fél óra melegítést követően előbb Moran, majd Sabine is kezdett magához térni. Amikor kinyitották a szemüket, a hóesés elállt, és a felhők kezdtek eloszlni. Ahogy ott feküdtek, elnézték a lassanként előtűnő csillagokat a koromfekete égbolton. Mindketten zihálva tértek magukhoz, kipattant a szemük, és megrázták a fejük.

– Mit láttatok? – kérdezte Ignus kíváncsian.

– Azt álmodtam, hogy egy hóviharban vagyok valahol egy erdőben, elvesztem, és végül meghaltam.

– Én is ugyan ezt – vágta rá Moran. Úgy tűnt, nem volt valami kellemes átélniük.

– Yuki-Onna hóviharban halt meg. Úgy tűnik, az áldozatai a haláluk előtt átéltek az ő tragédiáját. Gondolom a szánsalomkeltés a célja, csak hogy ezt az áldozat már nem érezheti általában – darrálta Ignus. Úgy tűnt, valahol mégiscsak olvasott a hóasszonyról, mégsem igazán számított rá, vagy csak remélte, hogy nem vele lesz dolguk. Mindenesetre ezt most nem kérték számon a fiún.

– Örülök, hogy magatokhoz tértetek, már azt hittem, elkéstünk.

Ignus Lilithre pillantott, aki kissé távolabb ült a hóban, és kissé szenvtelen arccal figyelte az eseményeket.

– Lilith ötlete volt, hogy gyűjtsam fel magam tigris formában, úgy hatékonyabb leszek. Jó ötlet volt.

Sabine és Moran csak bólintott egyet, és elmormolt egy-egy halk köszönömöt. Hogy honnan érkezett az ötlet, arról fogalmuk sem volt, fel sem tűnt, milyen szürreális ez az egész, hogy éppen Lilith-től származott.

– Remélem, hamar új helyre kerülünk, mert most már tényleg nagyon hideg van itt – mondta Sabine elhaló hangon.

Ignus mindkettő társát felsegítette, akiknek kissé remegett még a lábuk, majd egymásba karolva mind a négyen elindultak vissza a kis facsoport felé. A kardok finom ezüstös porral eltűntek, mintha még a port is elfújta volna az éjszakai szellő. És ahogyan lépdeltak a hóban, az mintha megint érintetlennek tűnt volna, pedig egészen biztosan ebből az irányból jöttek. Ismét felhangzott a távolban alig hallhatóan a jól ismert ketyegés. Egy újabb, az elsónél kissé nagyobb hóember mellett haladtak el, és a ketyegés egyre közelebbinek és hangosabbnak hallatszott.

Végül pedig már szinte elviselhetetlen hangzavarrá erősödött, és a Négy Égtáj Őrzői ismét egymással szembe fordultak égtájak szerint. Majd következett az az ezüstös tér, amely előbb körülvette őket, majd ebben pörögtek a tengelyük körül elviselhetetlen sebességgel, és zuhantak a végtelen semmin át még gyorsabban. És ezúttal is hanyatt vágta őket az erő, amely új időbe és új helyre hozta őket. Ismételen ott volt tőlük tíz lépésre a fekete tábla, amely körül ismét kialakította önmagát a környezet. Már-már ismerősnek érezték az utazást.